

Σὲ χαμᾶνω! Κύτταξε τὸν ἥλιο ποῦ ξυπνάει,
 Μὲ πλὴν ἀγάπη τοῦ φιλεῖ τὰ δόχρυσα μαλλιά του!
 Ν᾽ τὴν αὐγοῦλα τῇ γλυκεῖᾳ ὁποῦ τὸ χαιρετάει
 Καὶ σκέπει μὲ χαμόγελα τῇ ζωντανῇ κουνιά του!—

Ξέρω μίαν Μάνη, Ἑλένη μου, μιὰ μάνη ποῦ σοῦ 'μοιάζει—
 Ἐχει τὸν κρίνο μέτωπο, καὶ στόμα τὸ κοράλι·
 Τῇ βλέπω ποῦ σὲ χαίρεται, τῇ βλέπω ποῦ κυττάζει
 Μὲ μητρικὸ χαμόγελο τῇ μητρικῇ σου ἀγκάλῃ!

Ἦταν ἡ μαύρη ἓναν καιρὸ Κυρὰ προτκυνησμένη—
 Εἰς ταῖς στερεαῖς βασιλίσσα, ᾽ς τὸ κῦμα τρικυμιά·
 Ἦταν κ' ἐκείνη μιὰ φορὰ μανοῦλα ζηλεμένη,
 Καὶ τώρα . . . ἄχ! τώρα τῇ θωρῶ, καὶ μοῦ σπαρνᾷ ἡ καρδιά!

Τὴν ἐνθυμοῦμαι, κόρη μου, εἰς τὸ ψηλὸ θρονί της,
 Κρατῶντας ὑπερήφανα ἀσπίδα καὶ κοντάρι·
 Εἶδα νὰ πέφτῃ ὁ κερκυνὸς, γροικῶντας τῇ φωνῇ της,
 Κι' ὁ δρόμος της νὰ γίνεταί ἱερὸ προτκυνητᾶρι . . .

Τὴν ἐνθυμοῦμαι . . . ἡ δύστυχη! πῶς ὑποφέρει τώρα!
 Πόσους καὶ μούσους αἰτθάνεται, πόσα φαρμάκια πίνει!
 Τήνε θωρῶ νὰ σέρνεται ἀπὸ μιὰ σ' ἄλλῃ χώρα,
 Καὶ μὲ τὴν ἰδίαν ἀσπίδα της νὰ κράζῃ ἐλεημοσύνη! . .

Ἑλένη! Ἑλένη! ἂν ἔξαφνα ἀκούσης μίαν ἡμέρα
 Τῇ Μάνᾳ ἐκείνῃ νὰ ζητᾷ, νὰ κράζῃ τὸ παιδί σου,
 Ἐμπρὸς σ' ἐκεῖ τὸ κάλεσμα δὲν εἶσαι πλεῖο μητέρα . . .
 Εὐλόγησε τὸ δρόμο του, καὶ δὸς του τὴν εὐχή σου!

Μὴν κλάψῃς! . . . Ὀύμου, κόρη μου, πῶς λέγεις? Ἑλληνίδη,
 Ὅπως χρωστᾷς τὸ τέκνο σου εἰς τὴ φτωχὴ Πατρίδα!

ΑΝΑ. ΜΑΡΤΖΑΚΗΣ.

Δύοις τοῦ ἐν τῷ Κ' φυλλαδίου αἰνίγματος. ΕΣΤ—ΣΤ. Πρῶτῃ ἀπέστειλεν ἡμῖν τὴν λύσιν ἡ
 Δοκτορίς Μ. Ν. Μινώτου, ἀκολούθως εἰς κ. κ. Γ. Μελισσινὸς, Δ. Μιχαλόπουλος, ἡ Δοκτορίς Δ.
 καὶ ὁ κ. Κ. Ι. Συγούρης. Τῷ πρώτῳ λύτῃ τοῦ κατωτέρω αἰνίγματος δωρεῖται ἐν ἀντίστοικον τοῦ διηγήματος
 «Ὁ Δῆμιος τῆς Μασσαλίας». Τῶν λοιπῶν δημοσιευθῆσονται τὰ ὀνόματα.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Θηλυκοῦ δὲν εἶμαι γένους, πλὴν πολλοὺς καταμαγεύω·
 Τοὺς θερμούς τῶν λάτρεών μου πρὶν τοὺς θάψω τοὺς παιδεύω·
 Εἶμαι ὅμως ἀναγκαῖον τοῖς θνητοῖς ὑπὲρ πάντων ἄλλο.
 Βλάσφημον τὸν ὅς τις θέλει ἢ εἰς φιλόθεον μεταβάλλω·
 Τῶρ' ἀφχίρεσον ἐὰν θέλῃς ἐκ τῶν πέντε τὸν λαίμον·
 Καὶ συνώνυμον θὰ γείνω κ α κ ο π λ η ρ ω τ ὦ ν τ ι ν ὦ ν.

Ι. Γ. Τ.